

**עמ"ת 46004/10/14 - סאלמן אבו סילם, סامي אבו סילם, סאלח אבו
הוידי, מוחמד אבו סילם, דועה אבו סילם נגד מדינת ישראל**

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 46004-10-14 אבו הוידי (עציר) נ' מדינת ישראל
30 אוקטובר 2014

עמ"ת 46312-10-14 אבו סילם נ' מדינת ישראל

עמ"ת 45808-10-14 אבו סילם נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת יעל רז-לי

העוררים

1. סאלמן אבו סילם (46312-10-14) 2. סامي אבו סילם

3. מוחמד אבו סילם (45808-10-14) 4. סאלח אבו הוידי (46004-10-14)

5. דועה אבו סילם (45808-10-14) 6. אבו סילם (45808-10-14)

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

nocchim:

ב"כ המשיבה עו"ד נדב אוחנה

העורר 1 וב"כ עו"ד דMRI

העוררים 2, 4, 5 וב"כ עו"ד אייל הדר ועו"ד שלום פיניאה

העורר 3 וב"כ עו"ד אבו קוידר

[פרוטוקול הושמטה]

החלטה

מאחדת את הדיון שבשלושת העוררים כמפורט קUSH.

ניתנה והודעה היום ו' חשוון תשע"ה, 30/10/2014 במעמד הנוכחים.

יעל רז-לי, שופטת

[פרוטוקול הושמטה]

עמוד 1

החלטה

בפני עורך על החלטת בית משפט השלום (כבוד השופט י' עטר), מיום 27.10.2014.

נגד העוררים הוגש כתוב אישום המיחס להם עבירות של תקיפות שוטרים בנסיבות חמירות, זאת בגין כל העוררים פרט לעורר 4, אשר לו מיוחסת עבירה של ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות חמירות; עבירה נוספת של תקיפת שוטר בנסיבות חמירות, התפרעות וכן לעוררים 1, 3, 4 מיוחסת עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ולעוררת 5 עבירה של העלבת עובד ציבור (ריבוי עבירות).

כתב האישום עניינו באירוע קשה שאירע ביום 14.10.2014 עת שהגיעו כוחות משטרה לאבטח גורמים אזרחיים אשר הגיעו למקום כדי לבצע צו הריסה, שניין במסגרת פסק דין בבית משפט השלום בבאר שבע. בסמוך לאחר הגעת השוטרים ואותם גורמים, החלה במקום ההתקלות אסורה של כמאה בני אדם, התקהלות אשר הסלים והפכה התפרעות אלימה, במהלך ידו אבני ומוותות ברזילים לעבר הכוחות המשטרתיים וההתפרעות אף כללה צעקות ודחיפות, כאשר כתוצאה מההתפרעות נפגעו שני שוטרים.

ב"כ העוררים הסכימו לקיימן של ראיות לכואורה עוד בבית המשפט קמא אם כי טענו לכרטום מסוים בראשות וכן לנסיבות האירוע.

על טענות אלו חזרו ב"כ העוררים בפני כאשר הדגישו שהעוררים ובני משפחתם סבבו שהצוו לא יבוצע בשל כך שניתנו 45 ים לעורר על פסק הדיון וכי באותו בוקר שהגיעו הכוחותomid עם היודע להם הדבר, פנה עו"ד לבית המשפט ובית המשפט אף עיכב את הביצוע, אך הדבר היה כבר לאחר הריסת הבית. מכאן נטען כי גם אם נסיבות האירוע קשות, הרי לא מדובר באירוע מתוכנן אלא באירוע מצער שנגרם בסערה רגשות.

בית המשפט קמאקבע כי קיימות ראיות לכואורה להוכחת העבירות המיוחסות לעוררים וכי קיימת עילת מעצר של מסוכנות. כאשר לטענות בדבר כרטום בראשות, פירט בית המשפט קמא את הראיות לגבי כל אחד מהמעוררים וציין כי בשלב זה אין בית המשפט נדרש לשאלות של מהימנות ומשקל ומכך קיימות ראיות לכואורה כנדרש בשלב זה.

באשר לעילת המעצר, נקבע כי קיימת עילת מעצר של מסוכנות לאור מעשייהם של המש��בים ובסיומו של דבר ציין כי נוכח היעדר עבירות פלילי של המש��בים מחד והמסוכנות הגבוהה מאידך, אפשרות שחרורם לחילופת מעצר תבוצע בזיהירות ובטייע שירות המבחן, ומכאן נדחה הדיון לצורך הגשת תסקיר ליום 20.11.2014.

בדין בפני טענו ב"כ העוררים ברוב טעם, תוך שהדגישו כאמור את הנסיבות המיוחדות של האירוע; את העבודה שמדובר בעוררים נעדרי כל עבר פלילי השוהים במעצר משך 17 ים לראשונה בחייהם וכי עד למועד הגשת התסקיר, כפי שנקבע על ידי בית המשפט קמא, ישחו במעצר מעל לחודש ימים.

נתען כי קיימם כرسום בחומר הראות כאשר ב"כ העורר 1 טען כי חלקו פחות וכי כל אחד מבאי כוח העוררים הדגיש את נסיבות המיחדות של העורר אותו הוא מייצג.

באשר לעוררת 5 צוין שמדובר למי שבגרה רק לאחרונה, והשהיה במעטך קשה לה.

ב"כ העוררים הפנו למקרים דומים בהם שוחררו עוררים במקרים מסווג זה, ואף למקרים חמורים יותר על פי הנטען.

ב"כ המדינה ביקש לדחות את העורר, תוך שציין כי מדובר באירוע חמור ביותר אשר סיקן את השוטרים, כאשר היה מדובר בתתפרעות של אנשים רבים שהעוררים נטלו בה חלק משמעותי ומאן יש להתייחס לעניין זה בכובד ראש בדבר זה משליך אף על הצורך בבחינת חלופת המ עצר, בזיהירות כפי שציין בית המשפט כאמור ועל ידי שירות המבחן.

בחנתי את החלטת בית המשפט כאמור על מגוון חלקיה, החלטה מפורטת ומונומקט המתיחסת הן לטענות בדבר ראיות לכואורה והן לשאלת עילית המ עצר והשחרור לחלופה.

באשר לריאות לכואורה, הרי ב"כ העוררים למשנה הסכימו לליבת הראות ובית המשפט כאמור ניתח את מכלול העדויות ובדין מצא כי קיימות ראיות לכואורה להוכחת העבריות המיחסות לעוררים.

אכן, כנולה אף מכתב האישום, לכל עורר מיוחד חלק אחר, לדוגמה העורר 1 אכן נעצר בראשית האירוע לעומת עוררים אחרים.ברי כי בוחנת עניינו של כל אחד מהעוררים צריכה להיעשות הן ביחס לחלקו הכספי והן ביחס למכלול האירוע בנסיבות העניין.

מכלול נסיבות העניין מלמד כי מדובר באירוע חמור, כפי שציין אף בית המשפט כאמור, אשר למרבה הצער אין מדובר באירוע בו נתקל בית המשפט לאחרונה, כאשר שוטרים המבקשים להשליט סדר או לשיער ביצוע צוים שיפוטיים שניתנו בדיון, מוצאים את עצמן חשופים לאלימות המופנית כלפייהם על ידי מספר רב של אנשים.

אכן, בעניין זה נסיבות האירוע ביחס לטענות שנטענו בדבר הרקע לדברים ועניין עיקוב הביצוע, בלבד, והתנהגות העוררים ואחרים נוספים באותה התפרעות, עומדת בנפרד ויש לבחון אותה בפני עצמה. שהרי אם לא כן עשו, ניתן לנתחם גושפנקא מסויימת להתרעות נגד שוטרים או גורמים המבצעים תפקידם על פי דין, ולא היא.

על כן, בעניין זה לא ראוי כי נפללה שגגה בניתוח שעשה בית המשפט כאמור לכואורה ולUILT המ עצר.

"יאמר עוד כי כפי שציין ב"כ המשיבה מתחייב באירועים מסווג זה מבט על האירוע בכללותיו ולא ניתן לפרטים את חלקו של כל אחד, אך עם זאת עדין בבוא בית המשפט לשקל את שאלת המ██ונות הספציפית אל מול חלופת המ עצר, יש לעשות זאת באופן פרטני".

מכאן לסייע להחלטת בית המשפט כאמור אשר לאחר שקבע כי קיימות ראיות לכואורה וUILT המ עצר, מצא לנכון לבחון

אפשרות שחרור העוררים לחילופת מעצר אך ראה לנכון לעשות זאת בסיווע שירות המבחן, על מנת שהבחינה תהיה בザירות רבה ובסיווע שירות המבחן.

בעניין זה דעתי היא כי במלול נסיבות העניין שבפנינו, בהינתן העובדה שמדובר בעוררים אשר כולם נעדרי עבר פלילי ובשים לב למהות העבירות, אשר אף אם הן מעידות על מסוכנות, הרי אין מדובר במסוכנות מתמשכת כלפי גורם ספציפי ועל כן היה מקום שבית המשפט יתרשם מן החלופות עצמו.

אכן שירות המבחן הינו גורם מażכזע ויכול עזר חשוב בידי בית המשפט. עם זאת, הפסיכיקה חזקה וציננה כי על בית המשפט לשקל בכל מקרה לגופו האם יש צורך בהגשת תסקיר, אם לאו.

על פניו אותו מנעד מצויים, בצד החמור של המתරס, אולם מקרים בהם אין מקום לבחינת העניין על ידי שירות המבחן שכן לא תסקון חילופת מעצר באותו מקרה ועל כן אין מקום להטריח את שירות המבחן. אף בית המשפט קמא לא סבר שמדובר זה בא בוגדר מקרים אלו.

בצד الآخر של המנעד מצויים המקרים בהם קיימת חשיבות רבה לחווות הדעת של שירות המבחן כגורם מażכזע טיפולי כגון מקרים בהם מדובר לדוגמה באילומות במשפחה או בשימוש בסמים או באלכוהול, מקרים בהם ברור כי יש יתרון מובהק לשירות המבחן על פני בית המשפט, בהן בהערכת מצבו של מי שעומד בפניו והן בהערכת אפשרות החלופה להתמודד עם אותה מורכבות, אם בוחן המשפחה ואם בבעיטת התמכרות כזו או אחרת.

בפסקת בית המשפט העליון צוין לא אחת כי על בית המשפט בובאו לשקל אפשרות שחרור לחילופה, להפעיל שיקול דעת ולא להשתמש בשירות המבחן בכל מקרה ומקרה, ראה לדוגמא בש"פ 478/12 **פריח אל עאסם נ' מדינת ישראל** (מיום 23.01.2012). כבוד השופט עמית מצין בהחלטתו זו כי ברור כי בעולם אידיאלי המצב הרצוי הוא שכל חילופה תיבחן על ידי שירות המבחן, אך הרצוי לחוד והמשאים המשומדים לחוד.

בנסיבות עניינו, ומבליל להקל ראש בחומרת העבירות, בשים לב לעובדה שככל העוררים נעדרי עבר פלילי, ובשים לב לעובדה שהעוררים שוים במעט כ-17 ימים ועד להגשת התסקיר הם ישוה במעטם לעלה מחודש ימים, מצאתי כי יש לקבל את העריך בעניין זה, הינו שיש מקום להורות על החזרת הדיון לבית המשפט קמא על מנת שיבחן את החלופות שהוצעו לו, ללא צורך בהגשת תסקיר ויחלית, לאחר בחינת החלופות לגופן.

אשר על כן, העריך מתקיים במובן זה שיקבע דיון בבית משפט השלום, במידת האפשר ביום א' או ב' הקרוב, וזאת על פי יומנו של שופט המעצרים, כאשר בדיון זה יציגו העוררים את כל החלופות שבידיהם להציג ובית המשפט יבחן אותם לגופן כאמור.

העתק מהחלטתי ישלח בדחיפות לבית משפט השלום לצורך קביעת דיון בהקדם האפשרי.

ניתנה והודעה היום 'י' חשוון תשע"ה,
30/10/2014 במעמד הנוכחים.
יעל רז-ליי, שופטת